

Oud en nieuw

We telden de secondes af tot het begin van het nieuwe jaar. En meer dan ooit besepte ik tijdens het aftellen dat niet alleen het jaar 2013 nooit meer terug zou komen, maar dat iedere seconde die we aan het aftellen waren een kostbaar moment was dat werd afgesloten, een moment dat nooit meer zou bestaan. Met het overgaan van het ene jaar in het andere werd ik me er weer even extra van bewust dat we de tijd niet kunnen vastzetten, dat we hem wel móeten loslaten. Taizan Maezumi Roshi (1931-1995), één van de Japanse meesters die het zenboeddhisme in het midden van de twintigste eeuw naar het Westen brachten, schrijft in zijn boek 'Je leven waarderen' dat we volgens de Boeddha 70.000 keer per seconde geboren worden en weer sterven. Als je het zo bekijkt dan is ieder moment een moment om opnieuw te beginnen. Ik leer hiervan om nergens aan vast te houden, niets voor vanzelfsprekend aan te nemen, een ander elke keer proberen te zien met ogen die niets verwachten, die alles voor mogelijk houden. Het loslaten van mijn houvast helpt me om onbevangen in het leven te staan, om meer mogelijkheden en perspectieven te zien dan die ik vanuit mijn beperkte 'ik' kan zien.

Groei en ontwikkeling

Maar is er niet ook een andere kant? Ieder moment als nieuw zien, lijkt wat onwerkelijk. Het ene moment staat toch niet los van het andere? In onze groei en ontwikkeling bouwen we toch voort op wat er was? Dat geldt niet alleen voor onze lichamelijke ontwikkeling. We bouwen ook vriendschappen op, en kennis en ervaring. Daar investeren we in. Het zou ontmoedigend zijn als we iedere keer weer van nul af aan moesten beginnen. Iedere beslissing die we nu nemen heeft gevolgen voor het nieuwe moment. Er is dus sprake van een voortgaande ontwikkeling in mij, er is oorzaak en gevolg. En toch is ieder moment telkens helemaal nieuw, en

bevat het alle mogelijkheden. Hoe kan ik voor mezelf deze twee schijnbaar tegenstrijdige dingen nu met elkaar rijmen?

Golf

Misschien is het ook wel niet te begrijpen. Ik probeer deze paradox voor mezelf te bevatten aan de hand van het beeld van een golf. Ik zie als ik op het strand sta de golf op me afkomen, in een horizontale beweging. Het water lijkt naar me toe te stromen. Maar gezien vanuit de watermoleculen, gebeurt er iets anders. De golf bestaat telkens uit nieuw water. Er is dus geen watermolecuul dat permanent in de golf zit en dat naar me toekomt. De watermoleculen in de zee maken bij het passeren van golven namelijk alleen maar een verticale beweging. Zie het als een 'wave' die je met elkaar maakt. Allen bewegen de armen omhoog en weer naar beneden, en ieder doet dit vlak na de buurvrouw of buurman. Het gevolg is dat er een horizontale golfbeweging (wave) te zien is, terwijl ieder gewoon op z'n plek blijft staan. Zo kun je de zee ook in kolommen met water opdelen. Een watermolecuul in zo'n kolom beweegt met iedere langskomende golf omhoog, en daarna daalt hij weer. De golf die op me afkomt, bestaat dus steeds uit ander water (ieder moment is nieuw), en het water komt niet naar me toe, het danst alleen op en neer. Maar toch heeft de verticale beweging van de watermoleculen wel een horizontaal bewegende golf tot gevolg. Zie het beeld van de schijnbaar afzonderlijke, horizontaal bewegende golf maar als een idee, of als energie. De golf is dus geen afzonderlijk bestaand iets, maar telkens ander water. En tegelijkertijd kan dat wat ik 'golf' noem zich ontwikkelen, aangroeien en ook breken in de branding. Het enige dat ik moet beseffen is dat de werkelijkheid anders is dan het lijkt, dat de golf geen afzonderlijk iets is. Zou ik mezelf ook zo kunnen zien, als telkens nieuw? En kan ik de ander zo zien? Wat zou dat een ruimte geven!